

Vänsterpress om Boris Johnson och Brexit – augusti 2019

I juli i år tillträdde Boris Johnson som Storbritanniens premiärminister. Han har lovat att Storbritannien ska lämna EU i oktober, oavsett om man uppnår ett avtal med EU eller inte. Samtidigt skärps motsättningarna i Storbritannien. Detta gäller såväl sociala och politiska motsättningar, som spänningarna mellan England och de övriga regionerna i Storbritannien (Skottland, Wales och Nordirland). Och storföretagen blir alltmer skrärade.

Samtidigt tyder mycket på att världsekonomin är på väg in i en lågkonjunktur, till stor del framkallad genom Trumps handelskrig med Kina, som förvårar världshandeln och därmed slår mot alla företag som producerar för export och är beroende av import. Och detta minskar i sin tur sysselsättningen, dvs ökar arbetslösheten.

Detta medför påspädning av problemen för den brittiska tory-regeringen. Utträdet ur EU, oavsett om man får ett avtal eller inte, kommer att försvåra för brittisk kapitalism – i synnerhet om man hamnar i ett avtalslöst tillstånd. Och en lågkonjunktur kommer att fördjupa krisen. Hur kommer Boris Johnson & Co ta itu med dessa problem? Kommer det att leda till kraftiga folkliga protester? Kan Tories rida ut den annalkande stormen? Eller kan Corbyn & Co ta över?

Mer om Storbritannien och Brexit:

[Vänsterpress om EU och Brexit \(7/6/\)](#)

[Vänsterpress om EU-valet och Brexit – juni 2019](#)

[Att förverkliga corbynismen \(15/7\)](#)

MF 15/8 2019

Innehåll

Flamman	1
<i>Att leva med Boris</i>	<i>1</i>
Internationalen.....	2
<i>Pajasledarens epok</i>	<i>2</i>
Offensiv.....	3
<i>Nu börjar kampen mot Boris högerregering</i>	<i>3</i>

Flamman

Att leva med Boris

Judith Kiros

Flamman 9/8 2019

Om Labour låter sig luras av den nya premiärministern Boris Johnsons tokroliga fasad kommer hans segertåg att kunna fortsätta. För han är inte alls så dum som han verkar.

Efter en omröstning inom partiet står det klart: Alexander Boris de Pfeffel Johnson är Storbritanniens nya premiärminister. Det är då samma man som sade att sannolikheten att han någon dag skulle styra landet var ungefär lika stor som den att han ”återföds som en oliv”.

Men vad han än säger är det, för den som har följt Johnsons karriär, uppenbart att han länge har siktat in sig på att bli just premiärminister. Journalisten Sonia Purnell, som jobbade med Johnson i Bryssel, målar i sin bok *Just Boris: A Tale of Blond Ambition* upp bilden av en slug, driven och ambitiös man, vars yta döljer ”en ideologisk tomhet”.

Den ideologiska tomheten gör det också svårt att veta hur Johnson kommer att agera som premiärminister – och hur vänstern ska kontra honom. Vad man kan tänka sig är att relativt progressiva förslag kommer att användas för att dölja en politik som ytterst (och självklart) tjänar kapitalet. Nu senast pratar Johnson om att ge 1.8 miljarder till sjukvården – en summa pengar sjukhusen själva har sparat in och först nu får använda – samtidigt som han propagerar för skattesänkningar för höginkomsttagare. I grunden finns inte en konkret politisk linje, utan ren opportunist. Det kan bli svårt att bemöta.

För att veta hur man ska hantera Johnson bör man kanske granska just ytan lite närmare. Den Johnson vi genom media får lära känna är noggrant konstruerad, en tokrolig, excentrisk överklassman som kanske mest liknar en karaktär i någon av Evelyn Waugh's mer satiriska romaner. I sina kolumner har han bland annat beklagat sig över att de före detta koloniala makterna inte fortfarande äger Afrika – som han i 2016 kallade för ”det där landet” – och liknat kvinnor i niqab och burka vid ”brevlådor”.

Han kommer undan med det för att han, som Purnell skriver, ”bara är Boris”. Men Johnson är ingen Trump; han är fullt medveten om vad han gör och använder sina ”felsteg” för att förstärka sin image som en charmig, men i grunden harmlös, klumpeduns. Samtidigt döljer han vem han egentligen är.

Som många högerpopulister ger Johnson också sken av att underminera den elit han både tillhör och försvarar. Han framstår som en outsider, en aktiv, optimistisk och nästan nostalgisk figur med en så kallad ”can do”-anda.

”Bara Boris” har dock samlat på sig en riktig högerregering. Där hittar man bland annat Priti Patel, som i tv-programmet Question Time försvarade ett förslag om återinförandet av dödsstraffet, och den nya utrikesministern Dominic Raab. Raab och Patel var också två av författarna till *Britannia Unchained*, en bok som bland annat kallar brittiska arbetare för ”lata” och menar att Storbritannien hålls tillbaka av välfärden och den offentliga sektorn Sajid Javid, som nu är finansminister, har av Labour framhållits som opassande för rollen på grund av sin tid vid Deutsche Bank innan finanskrisen.

Förhoppningen från det konservativa partiet är förmodligen att Johnson ska göra två saker: leverera Brexit och vinna tillbaka röster från det populistiska och populära Brexitpartiet, ledda av Nigel Farage. Men det är lättare sagt än gjort. En så kallad ”no-deal Brexit”, som innebär

att Storbritannien lämnar EU den 31 oktober utan en plan, kan mycket väl leda till att Skottland till slut bestämmer sig för att efter en ny omröstning lämna Storbritannien.

I det här läget tjänar Labour på att bli offensiva snarare än defensiva, att lägga fram idéer som Johnson omöjligen kan anpassa sig efter.

Det är dags att skrapa på ytan.

Internationalen

Pajasledarens epok

Ledare

Internationalen 2/8 2019

- ▶ Ledarna speglar politiska läget
- ▶ Nyliberalismen snart uttömd
- ▶ Vänstern måste bryta strukturerna

Innan vi får Jeremy Corbyn som engelsk premiärminister fick vi Boris Johnson. Numera verkar det mera regel än undantag att det är märkliga män med excentriska personligheter som leder nedmonteringen av samhället. Pajasen har blivit galjonsfiguren för ett politiskt projekt som är på väg in i väggen, där ingen längre entusiasmeras av tanken på marknadens ”frihet”, där maktpartierna inte längre kan producera dugliga politiker och där folket inte tycks bry sig om vem som företräder det. Frågan är bara hur många fler nyliberala struktur-omvandlingar som skall genomdrivas på svensk mark innan vi får våra första sludrande partiledare i lustiga frisyrer. Det tycks i alla fall vara den nyliberala universallösningens logiska konsekvens. Änden på den enda vägens politik.

Storbritanniens nya premiärminister Boris Johnson. Foto: British Embassy Tokyo/Wikipedia CC BY 2.0

För oavsett hur usla resultat av privatiseringarna vi får erfara så genomdrivs de med samma envetenhet överallt. Nu genomför Norges högerregering allt det som för några mandatperioder sedan gjordes i Sverige, med totalt ointresse för att precis ingenting blivit vare sig billigare eller effektivare i något av de nyliberala föregångsländerna. De ansvariga kan intala oss och sig själva vad som helst, men att det ser likadant ut överallt beror bara på att nyliberalismen bygger på en enda logik: marknaden skall in på så många områden i livet som det bara är möjligt. Och det som inte kan underställas marknaden skall helt enkelt bort. Exempelvis har Boris Johnson själv, i sin tidigare roll som Londons borgmästare, visat sig vara en hejare på att stänga ned brandstationer.

I vårt offentliga samtal låter det som om vi skulle befinna oss i en ny dynamisk digital ekonomi styrd av smartskaft som skickar elbilar till solen, men ekonomin är i allt väsentligt densamma som den var för femtio år sedan. Tung industri, skog, stål, mineraler – och billig olja – byggde rekordåren efter andra världskriget. Att produktivitetens utvecklingen började sakta ned i början av sjuttioalet och sedan dess bara planat ut mer och mer är det ingen som hittat några lösningar på. Istället slog nyliberalismen igenom med sin enda enkla modell; att göra privat egendom av allt som varit gemensamt. Något nästa steg finns inte efter det. När allt offentligt reats ut och marknaden blivit en del av varje mellanmännisklig relation så finns det inget nästa steg. Nyliberalismens seger är därmed också dess kris. Då finns inget annat att erbjuda – och det är därför retoriken om frihet och entreprenörskap gradvis ersatts av nationalistiska tongångar.

Istället för social trygghet skall vi känna oss trygga av övervakningskameror och uniformerad personal. Istället för gemenskapen i ett politiskt jämlikhetsprojekt skall vi känna nationell gemenskap. När politikens makt inskränks blir debatterna till en tävling i signalord där konkreta löften ersatts av vaga visioner och hot om allt som stämplas som utifrån kommande.

Det är ett politiskt projekt vars skadeeffekter och potential till katastrof inte skall underskattas. Ett splittrat samhälle är sårbart för auktoritära tongångar och reaktionära lösningar, men det ger också öppningar för en vänster som kan erbjuda konkreta alternativ. Om vänstern var beredd att anta utmaningen. Just nu är alla riksdagspartier uppbundna till den nyliberala politik som satt oss i den här situationen. Budgetdisciplin, parlamentarisk enögdhet och ständiga eftergifter cementerar den nyliberala ordningen och omöjliggör varje möjlighet att utgöra en verklig opposition. Det är därför en socialistisk opposition måste stå fri från de nyliberala institutionerna. De politiska chanserna kommer, men kommer också att försittas om det inte finns en vänster som är beredd på att ta dem. Annars riskerar också vi att styras av höger-ulvar i clownmask.

Offensiv

Nu börjar kampen mot Boris högerregering

Socialist Alternative, CWI England & Wales

Offensiv 7/8 2019

Valet av den Etonutbildade, rasistiska snobben Boris Johnson som Toryledare och därmed den nya premiärministern återspeglar den politiska krisen inom brittisk kapitalism, men det utgör också en ny och brådskande utmaning för arbetarrörelsen.

Trots sin tafatta karaktär och sin populistiska retorik är Johnson en ideologisk representant för de superrika. Han kampanjade på löften om att sänka skatter för de rika. Detta är en förolämpning mot dem som knappt överlever tack vare Torys ”välfärdsreform”. Befolkningen har drabbats av nedskärningarna inom samhällstjänsterna och miljontals arbetare kämpar för att få

ekonomin att gå ihop. Han kommer att fortsätta och kanske till och med skärpa sina föregångares attacker mot arbetarklassen.

Den centrala programpunkten i Johnsons kampanj var att ta Storbritannien ut ur EU den 31 oktober, oavsett vad. Han och hans anhängare inom Tories bryr sig inte ett smack om arbetarklassen. En hårt Brexit under Johnson kommer inte bara att innebära upprätthållandet av EU:s antiarbetarpolitik, utan även dess intensifiering.

Enligt Johnsons planer kommer gränsen för inkomstskatten på 40 procent att höjas till 80 000 pund. Detta mot bakgrund av en historiskt hög ojämlikhet. En ny studie tyder på att ojämlikheten är lika stor idag som vid början av andra världskriget. Samtidigt ligger bankirernas genomsnittliga inkomst, som ”Bojo” beslutsamt försvarade under sin kampanj, på 2 miljoner pund per år.

Johnson har lovat att spendera mer på bland annat polis på gatorna och 5 000 pund per skolelev, men det återstår att se hur detta skulle uppnås. Nedfallet från ett Brexit utan överenskommelse med EU, så som han ser framför sig, är att det skulle innebära att det inte skulle finnas något kvar att finansiera samhällstjänster med. I verkligheten är dessa löften bara en muta för arbetarklassen som efter nio år av Torystyrning har fått nog av åtstramningar. Det är osannolikt att det kommer att dämpa ilskan som lurar under ytan.

Boris Johnson är likt Trump en högerreaktionär som blandar rasism med paradispolitik för de rika (Foto: BackBoris2012 Campaign Team).

Stora sociala explosioner och omvälvningar är inneboende i den aktuella situationen. Till och med Tories är medvetna om att ett felaktigt drag från Johnson kan bli en utlösare.

Johnson såg till att segern över Corbyn blev ett viktigt stridsrop i hans kampanj, vilket återspeglade den kapitalistiska klassens rädsla även för Corbys blygsamma, socialdemokratiska politik. Tyvärr är Corbyn för närvarande i en svag position, efter att ha fått ge efter mer och mer gällande Brexit och runt den till stor del falsifierade antisemitismskandalen inom Labours Blairhöger, som hellre skulle vilja se Tories behålla makten än en regering under hans ledning.

Corbyn kan vinna ett framtida allmänt val, men för att göra det måste han och alla socialister i Labourpartiet nu gå på offensiven. Corbys program mot åtstramning vid valet 2017 entusiasmerade miljontals och borde byggas vidare på nu. Omedelbart måste Labour hålla massmöten i varje stad och ort som kallar för ett allmänt val, och föra fram socialistisk politik. Detta kan hjälpa till att bygga en rörelse mot ett allmänt val och lägga grunden för att skapa en rörelse för att bli av med Tories.

Detta bör omfatta kampanjer kring ett tydligt, socialistiskt program för nationalisering, ett slut på åtstramningar och åtgärder för att eliminera fattigdom genom investeringar i samhällsnyttiga jobb och samhällstjänster. Corbyn och de som stöder honom bör lägga fram en vision för ett socialistiskt Brexit, som skulle befria hans regering från bojorna i det kapitalistiska EU, dess hinder för nationalisering och statliga investeringar, samtidigt som man undviker hårda gränser och försvarar arbetarnas rättigheter, miljön och migranter.

För att uppnå detta måste Corbyn också gå på offensiven mot blairiterna som är inblandade i det parlamentariska Labourpartiet.

Johnson sitter ovanpå ett djupt svagt och uppdelat Toryparti, vilket återspeglas i hans "Långa knivarnas natt"-liknande omflyttning inom regeringen. Början av massmotstånd mot honom demonstreras redan genom ungdomliga protester.

Vi har hört fina ord från ledarna för fackföreningsrörelsen under de senaste nio åren, men nu är det dags för dem att agera. Om de inte är beredda att göra det, bör arbetarklassen inte vänta med att mobilisera sin potentiella kraft och styrka på arbetsplatser och samhällen. En sådan revolt av arbetarklassen skulle lägga grunden för en rörelse som skulle kunna stoppa vanstyret av de diskrediterade Tories. Det kan också vara början på en rörelse som kan kämpa för ett socialistiskt alternativ till deras åtstramningspolitik och det kapitalistiska systemet som de försvarar.